

1. behandling, der formede sig som en debat om regeringens økonomiske politik, fandt *Peter Nielsen* (S) lovforslagene nødvendige, for at en forringet stats- og samfundsøkonomi med stagnation og arbejdsløshed kunne undgås, men lovforslagene viste på den anden side, at det nuværende skattesystem ikke kunne løse problemerne. Man måtte overveje nye former for både forbrugsafgifter og direkte skatter, der sikrede, at skatterne gik ind i takt med velstandsstigningen. Dette kunne opnås ved en merværdiskat og en kildeskatteordning, der ville virke som selvregulerende faktorer. De yderligere sparemuligheder for staten var sikkert stærkt begrænsede. Enkelte af de foreslåede afgifter ville påvirke erhvervslivets omkostninger, og man måtte naturligvis i udvalget være opmærksom på dette spørgsmål. Socialdemokratiet var villig til forhandling i udvalget, men den sociale balance måtte ikke forrykkes, og slutsummen måtte nødtigt ændres.

Henry Christensen (V) betragtede lovforslagene som et nyt udslag af regeringens skadelige siksakkurs. De foreslåede forhøjelser ville betyde, at to tredjedele af det kommende års forventede indkomststigninger placeredes hos staten. Der var efter *Henry Christensen*'s mening to hovedgrunde til de stadige krav om øgede statsindtægter, for det første den skæve udvikling i samfundsøkonomien, der især skyldtes, at man bevilgede hinanden indkomstforøgelser, der oversteg produktionsstigningen, for det andet statens kolossale merforbrug. For at løse de økonomiske problemer måtte man bruge andre veje end de sædvanlige. Man måtte fremme den private opsparring, også hos erhvervslivet, bolig- og husleje problemet måtte løses, inflationsproblemerne måtte analyseres og løses, og en skattereform måtte gennemføres med omlægning fra direkte skatter til forbrugsafgifter. Om merværdiafgiften var den rigtige form måtte nøje undersøges.

Den store stigning i statens udgifter var tilsyneladende kommet bag på regeringen. Der manglede overblik i finanspolitikken. Venstre kunne ikke acceptere en så stor udgiftsstigning og opfordrede regeringen til at foreslå en begrænsning i udgiftsstigningen, herunder i stigningen i de løvbundne udgifter.

På baggrund af disse udtalelser vendte *Henry Christensen* sig mod de lovforslag, der ramte produktionen og dens omkostninger: annonceskatten, elskatten og benzinafgiftsforhøjelsen, ligesom han gik imod forhøjelsen af selskabsskatten og arve- og gaveafgiften på grund af disse afgifters opsparringsskadelige tendens. Han havde desuden forskellige indvendinger mod andre af forslagene, som man måtte se nærmere på i et udvalg.

Poul Møller (KF) bebrejdede regeringen, at den ikke inden valget havde gjort vælgerne den økonomiske situation klar. Man havde hverken talt om inflationen, den dårlige handelsbalance eller om statsfinansernes stilling. Det var rigtigt, at hele folketinget var